

Ангел Каралийчев

Просеното зърно и биволът

Повя тих топъл вятър. Залюля нивата, в която зрееха класовете на късно есенно просо. От един клас, набъбнал и превит надолу, се отрони мъничко жълто зрънце. То тупна долу, изпъшка, намести се в дълбокия коловоз и рече на земята:

– Ударих ли те? Прощавай! Вятърът е виновен. Духна и ме свали.

– Нищо – отвърна земята, – върху мен са падали и бомби през общия бой.

Просеното зърно постоя, постоя, па въздъхна дълбоко, от все сърце.

– Защо въздишаш тъй? – попита го земята.

– Въздишам, защото си нямам крилца.

– Че какво ще правиш с тях?

– Ще се дигна нагоре и ще се махна оттук. Не искам да ти тежа.

Земята прихна... Почна да се смее.

– Какво се смееш? – попита обидено просеното зърно.

– Смея се на ума ти. Мене оня бивол – видиш ли го? – дето иде насам, не ми тежи, че ти ли? Ох, глупаво зрънце! Разсмя ме на стари години.

Зърното се понадигна и видя бивола. Той беше едър, чер, с грамадни рога и едвам пристъпваше.

– Тоя бивол не ми изглежда да е по-тежък от мен! – рече важно зърното.

– Не е по-тежък ли? – избухна още по-силно земята и се залюля от смях. – Ох, на баба мъничкото!

– Какво се смееш мари? Ще ме събориш – викна биволът на земята.

– Смея се на едно просено зрънце. Седнало да се мери по тежина с тебе.

– Де го туй зрънце? – попита биволът. – Искам да го видя.

– Ей го хе, там в коловоза.

Биволът наведе глава, протегна дебелия си врат и почна да търси зрънцето.

– Къде си, зрънце? – измуча той и доближи носа си до земята.

– Тук съм – отвърна зрънцето с тънко гласче, по-тънко от комарова песен, – спял ли си, та не виждаш? Аз съм зърно като планина!

Биволът изви око и то светна с черна светлина. После духна с нос. Зрънцето изхвърча от коловоза, подхванато от биволското дишане и падна в една мравешка пукнатина. Там притихна и почна да си мисли:

„Добре, че духна силен вятър и ме отвея, инак щях да кипна, щях да се търкулна и щях да премажа като ваяк оня надут бивол.“

КРАЙ

© Ангел Каралийчев

Сканиране и разпознаване: unicode, 2007

Редакция: ВHorse, 2007

Публикация:

Ангел Каралийчев, НАЙ-ТЕЖКОТО ИМАНЕ – ПРИКАЗКИ И РАЗКАЗИ

Съставител ГЕОРГИ СТРУМСКИ

Библиотечно оформление СТЕФАН ГРУЕВ

Редакционна колегия ЕФРЕМ КАРАНФИЛОВ, ИВАН ЦВЕТКОВ, ЙОРДАН МИЛЕВ,
КАМЕН КАЛЧЕВ

Отговорен редактор НИКОЛАЙ ЯНКОВ. Редактор на издателството АННА
ПАНЧЕВА

Илюстрации АЛЕКСИ НАЧЕВ. Художник на корицата РАДОЙ БОЯДЖИЕВ.

Художествен редактор ИВАН МАРКОВ

Технически редактор ЕЛЕНА МЛЕЧЕВСКА. Коректор ТАНЯ СИМЕОНОВА

Първо издание. ЛГ. V. Тематичен № 13/9537172431/6006-2-79

Дадена за набор на 23. IV. 1979 г. Подписана за печат на 27. IX. 1979 г. Излязла от
печат на 10. X. 1979 г.

Поръчка № 118. Формат 1/16 60×90. Тираж 60 000. Печатни коли 16. Издателски коли
16. Цена 2 лв.

„НАРОДНА МЛАДЕЖ“ – ИЗДАТЕЛСТВО НА ЦК НА ДКМС. МОНОФОТО, ПЕЧАТ
И ПОДВЪРЗИЯ ДПК „Д. БЛАГОЕВ“. СОФИЯ – 1979

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3386>]